

Гушатъ се цвѣтчетата едно до друго; допиратъ челца като влюбени, а Габара ги гледа отъ коня, не може да имъ се нарадва. И кога на малка полянка достигна и предъ него се прострѣ, секашъ губер, таканъ въ далечно загоре, не стърпѣ: дръпна юзда, спрѣ коня и леко отседна; откъсна раличка отъ синуръ и като изгледа още веднажъ цвѣтчето, закичи палтото си на дѣсна петелка. Па изправи глава и наоколо обгледа.

Коньтъ лакомо се запаси по слога.

Габара не снемаше очи отъ нивя.

Той гледаше зажълтѣлитѣ се като подемаща вълна буйни жита; задъ тѣхъ, хѣ далечъ се сребрѣятъ рехави китни овеси; по-нататъкъ се мждрятъ назрѣли ечемици, готови следъ нѣкой день за жътва! Задъ тѣхъ се тъмнѣй извишена ржжъ! А най-доле въ далечни снишени падини, се зелнали сочни кукурузи, които плъзнали по равни низини, се губятъ въ примреженъ небосклонъ, тамъ, гдѣ слънце е чело склонило за вечеръ да се прибира. На длъжъ, на ширъ, до гдето око достига. по безпредѣлни равнини на златна Добруджа, ниви, въ предвечерна присънка, се замечтано стелятъ въ безкрая. А тамъ отъ къмъ засѣнчени далнини на невидимия далеченъ градъ, царски друмъ срѣдъ нивята се бѣлѣй, съ телеграфни стълбове, по които лястовички чевръсто прикацватъ и кръщни пѣсни припѣватъ.

Бѣлналия се отъ далечъ царски друмъ, съ нареденитѣ край него телеграфни стълбове, се губи на северъ като хубава надежда, а по него, отъ къмъ града, се мърна коникъ въ бѣлнало се облекло.

Габара се загледа о него.

Самотниятъ незнаенъ конникъ, по бѣлналия се царски друмъ, му напомняше несбждната мечта въ младини и не снемаше погледъ отъ него.

Слънцето играй залѣзва; златни му мрежи трепетно се разтилатъ надъ ниви; а чучулигитѣ още по-